

L'opulència decadent de Venècia, vista per Lluís Maimí, inaugura nou espai a Can Mario

► La Sala Empordà, estrenada amb una exposició que remet a Visconti i Fellini, promocionarà creadors empordanesos

PALAFRUGELL | M. P.

■ «Venècia, ja de per si, és un al·licient per al fotògraf. En època de Carnaval, més que un al·licient, és el somni perfecte del fotògraf». Ho diu el palafrugellenc Lluís Maimí, que amb l'exposició *Tra Visconti e Fellini: Personatges de pel·lícula al Caffè Florian* ha estat l'escollit per inaugurar la nova Sala Empordà del museu Can Mario de Palafrugell, al complex de la Fundació Vila Casas.

Aquest espai té l'objectiu de promocionar i divulgar l'obra dels creadors empordanesos, i precisament s'ha escollit el treball de Maimí, que va fer la primera exposició fotogràfica en aquesta població l'any 1976, per estrenar-lo.

Maimí explica que amb aquestes fotografies vol mostrar «uns personatges a mig camí entre la bellesa i el romanticisme de Visconti i la extravagància i el surrealisme de Fellini». El lloc on han estat realitzades també és ple d'ecos romàntics: el Caffè Florian de la plaça de San Marco, fundat el 1720 i conegut per ser un dels cafès més cars del món.

Imatges d'una altra època

Les fotografies celebren ara el seu primer any de vida, ja que van ser preses al Carnaval de 2011, i mostren amb tot luxe de detall una aristocràcia en decadència («*Il fior fiore* de la Venècia selecta», que diu el fotògraf), i que es manté arrelada

Una de les impactants fotografies preses per Lluís Maimí a l'interior del Caffè Florian de Venècia.

en una de les tradicions festives més populars d'Europa. Això sí, com explica Maimí, aquest «és diferent dels carnivals d'arreu, és lluny de la disbauxa i la bullanga». Allà, les persones «únicament passen les seves indumentàries ricament adornades».

Precisament per aquesta llengüesa, el fotògraf afirma que aquests personatges i vestiments remetien a «èpoques decadents», tot i que també apunta que per-

sonalment, a ell, Venècia ja li'n sembla molt, «de decadent».

El palafrugellenc explica que en el decurs del Carnaval, grups de persones impecablement disfressades passen pels espais més emblemàtics de la ciutat, «oferint les més delicades i càlides postures» als in comptables fotògrafs, professionals i aficionats, que assisteixen a l'espectacle visual. Apunta que aquestes sovint són figures llogats per l'organització,

gairebé com a decoració vivent de la ciutat. I precisament, aquesta bellesa decadent també es va voler deixar palesa a la inauguració de la mostra; és per aquest motiu que també allà es van poder veure actors disfressats a l'alçada de l'esdeveniment.

En el cas de les fotografies del Florian, Maimí explica que va tenir l'oportunitat d'entrar al cafè una nit i va tornar-hi l'endemà, tot i que li va ser complicat per l'oposició

EL PROTAGONISTA

LLUÍS MAIMÍ

(PALAFRUGELL, 1945)

Una mirada molt particular

La trajectòria artística de Lluís Maimí és dilatada; es va iniciar en el món de la fotografia ja als anys 60, i als 70 va guanyar diversos concursos d'àmbit nacional i internacional. La seva primera exposició, «Primera volada. Com dibuix fet pel vent», va ser precisament a Palafrugell, una població que ha enregistrat al llarg dels anys. Més tard, participaria a la IV Biennial de Fotografia Xavier Miserachs amb la mostra «Mirades intermitents». Dues de les seves exposicions més recents tenien com a nexes comú el «retour d'âge»: «Eivissa i Formentera, 1975» i «La màgia del circ, anys 70's», creada juntament amb Jordi Sàbat i Tano Pisano.

dels encarregats de seguretat del selecte espai. Això sí, un cop dins apunta que ningú va negar-li la fotografia, tot i que ell no anava disfressat: «A ells no els molesten gens ni mica els *paparazzi*», explica amb humor.